

Een verwarrend einde ter tijden

Theater

Natives door Wunderbaum. Gezien 10 september 2010 in Pendrecht, Rotterdam. Te zien op locatie tot en met 9 oktober. Daarna tournee. www.wunderbaum.nl

In zijn roman 'De stad der blinden' schetst de Portugese Nobelprijswinnaar Jose Saramago hoe een groepje mensen probeert te overleven in een postapocalyptische wereld zonder sociale orde. En, nog belangrijker, hoe de groep ondanks alles zijn menselijke waardigheid probeert te behouden. Ook in 'Natives' van het Rotterdamse acteurscollectief Wunderbaum heeft een ramp de mensheid

getroffen. In de resten van hun flat proberen de bewoners te overleven en zich aan te passen aan hun nieuwe situatie.

De locatie die Wunderbaum heeft gevonden voor de voorstelling – een voor sloop geplande flat in de wijk Pendrecht – oogt indrukwekkend. De buitenmuur van de flat is gesloopt, waardoor het publiek, op een tribune voor de flat, zicht heeft op het interieur van verschillende appartementen. Daar, en op het grasveld voor de flat spelen zich kleine scènes af uit het leven van de bewoners. Een vrouw baart alleen op de badkamer een kind, iemand verzamelt hout voor een boot, er wordt een kat gevangen en gevild.

De momenten die de meeste indruk maken zijn die waarop de flatbewoners ondanks hun barre situatie als collectief proberen hun waardigheid te behouden. Nadat de vrouw bevalen is, ontfermen de twee andere vrouwen zich over de baby om hem te wassen, terwijl een buurman een vies wiegje komt brengen. Of de bewoners proberen zich gezamenlijk zo goed en zo kwaad als het gaat te wassen in een modderpoeltje voor de flat. De groep gaat op jacht, maar dan wel met een winkelwagentje, want oude gewoontes sterven langzaam.

Wunderbaum nodigde theatermaakster Sanne van Rijn uit om te regisseren. Een dappere keuze, omdat

Wunderbaum speelt 'Natives' in een te slopen flat in Pendrecht.

haar associatieve, beeldende thea-tertaal haaks staat op de rauwe uitvergrote realistische stijl die het collectief normaal laat zien. Helaas werkt die combinatie niet. Want eenmaal realistisch begonnen in een echte flat met een levensechte beval- lig, roepen de meer associatieve beel- den die Van Rijn door de voorstelling weeft vooral vragen op in plaats van dat ze de voorstelling verdiepen. Waarom dansen de bewoners ineens

met dierenmaskers op? Wat bete- kent die schotelantenne met een vrouwenlichaam?

Pas in het mooie slotbeeld komen de twee stijlen overtuigend samen: de buurman zit samen met de buur- vrouw in zijn bootje op het grasveld voor de verwoeste flat. Ze kunnen nergens heen en toch oogt het hoop- vol. Uiteindelijk wint de poëzie van de grauwe werkelijkheid.

Robbert van Heuven

Trouw 13/09/10